

Kulturní revoluce 2.0 aneb „Tam se svět hne, kam síla George Floyda se napře...“

Autor: Kevin Barrett

Dvojice ne až tak nových románů přináší originální pohled na současné problémy

Procházejí dnešní „progs“ (pokus o překlad stále rozšířenějšího, původně černošského termínu „woke“ viz *woke* /odst. 2/ – pozn. DP) Spojené státy, jež si stále ještě lížou rány po sérii oficiálně posvěcených nepokojů v reakci na smrt **George Floyda** a doprovodných návalů obrazoborectví, svou vlastní verzi čínské kulturní revoluce? A dospěje tento vývoj časem až k nějaké formě genocidy lidí evropského původu?

Normálně bych byl z celé „stáje“ autorů Unz Review asi ten poslední, kdo by podobné otázky pokládal (autor je západní akademik, konvertita k islámu, rutinně obviňovaný z omlouvání islamistického terorismu – pozn. DP). Zdejší úderka **bělošských nacionalistů** si na domnělý útlak bělochů stěžuje od rána do večera, na což obvykle reaguji obrácením očí v sloup. Přejde mi totiž dosti očividné, že bílí Američané se neobjevují na špici dlouhého seznamu utlačovaných, podmaněných a uzurpovaných tohoto světa. Jistě, čas od času přijmou místo nějakého bělocha kvůli pozitivní diskriminaci černého uchazeče, anebo tolik žádané místo na některé z univerzit **Břečtanové ligy** obsadí méně kvalifikovaný Žid. Mezi všemi hrůznými a nespravedlivými věcmi, které se člověku mohou přihodit, protože patří do špatné etnické skupiny, však tato příkoří působí ještě velice mírně.

Někdy, velmi vzácně, se však člověku přihodí něco skutečného strašlivého jen proto, že je (vnímán jako) běloch.

Zrovna včera (12. července – pozn. DP) byl u nás ve Wisconsinu zavražděn policista jménem Phillip Thiessen vyšinutým Hispánцем. Provinil se tím, že vypadal jako běloch na Harleyi: “**A Wisconson (sic) man who struck and killed a motorcyclist told investigators he intentionally crashed head-first into the victim because he believed all Harley riders are ‘white racists,’ local officials said.**” („Muž z Wisconsonu /sic/, který vrazil do motocyklisty a zabil ho, prozradil vyšetřovatelům, že do své oběti vrazil záměrně proto, že jsou podle něj všichni řidiči Harleyů ‚bílí rasisti‘, uvádí policejní zdroje.“)

Je podezřelý, sedmadvacetiletý Daniel Navarro, rasistický šílenec, nebo prostě jen obyčejný blázen, jehož paranoidní fantazie byly stávajícím ovzduším protibělošských nálad jen přiřiveny? „Navarro vyšetřovatelům řekl, že se stal terčem úmyslné otravy svými spolupracovníky i sousedem, že lidé projíždějící kolem jeho domu naschvál ‚túrují‘ motory a hlasitě brzdí jemu na zlost a že je terčem rasistických poznámek – to vše jen proto, že je Hispánec“, řekl (šerif Ryan) Waldschmidt a dodal: „Navarro řekl, že když prezident Trump a běloši vytvoří takový svět, jako je ten, v němž žijeme, nemá na výběr – a budou umírat lidé.“
1]

Sám jsem nejednou slyšel, že bych neměl mluvit o tom, kdo skutečně stál za 11. zářím, protože kdyby pak nějaký labilnější jedinec střelil Dicka Cheneyho, Paula Wolfowitzze nebo Larryho Silversteina, mohl bych za to zčásti i já. Podobně opatrně mám prý psát také o Židech a sionismu, jelikož by se nějaký magor mohl rozhodnout vystřílet synagogu – a já bych na tom nesl spoluvinu. Znamená to tedy, že lidé kritizující bělochy za jejich historické zločiny (oprávněně) a/nebo plivající na bělochy jako takové (už mnohem méně oprávněně) jsou zodpovědní za vraždu Phillipa Thiessena?

Je tedy stále snáz představitelné, že slepé zélótsví mladé progresivní generace by jednoho dne mohlo vyústit až v masový a tvrdý útlak bělochů – v nejhorším případě až genocidu bělochů. 2] Jako vynikající podnět k úvahám o možnosti bělošské genocidy se nabízí dvojice románů: *Strasti životů a smrtí Mo Jena*, poslední literární slovo k čínské kulturní revoluci a *Shikasta* Doris Lessingové (vrcholné spekulativní dílo na motivy genocidy bělochů).

Strasti životů a smrtí Mo Jena

Mo Jen, oceněný roku 2012 Nobelovou cenou, je vypravěč rabelaisovského stříhu obdařený bezbřehým talentem. Více než pětisetstránkové *Strasti životů a smrtí* prý napsal za pouhých 42 dní, což musí jistě být světový rekord, pokud je to skutečně pravda.

Román satiricky rekapituluje kulturní revoluci i její polokapitalistické dozvuky a na půlstoletí čínských dějin nahlíží očima dvojice postav, jež nejprve musejí snášet různé podoby a stupně trýznění z rukou zapálené generace maoistických maniaků, aby následně nenašly zemi zaslíbenou ani v hmotně mnohem lépe zajištěné postmaovské éře. Ximen Nao, laskavý,

štědrý a do jisté míry i zámožný statkář a pronajímatel půdy v zapadlé vísce a jeho zatvrzele individualistický zemědělský pomocník Lan Lian dostávají příležitost sledovat celé půlstoletí vývoje díky literárnímu nástroji reinkarnace. Ximen Nao, zlynčovaný kulturními revolucionáři těsně před začátkem románového vyprávění, se ocitá v pekle, kde je odsouzen k tomu znovu se zrodit ve své vesnici postupně jako osel, vůl, pes, opice, než si konečně vydobyde právo vrátit se do lidské formy.

Přestože to nepříliš pozornému čtenáři může uniknout, lze *Strasti životů a smrtí* (stejně jako všechny velké romány, alespoň podle René Girarda) číst i jako meditaci nad obětními beránky a lidskými oběťmi. Román se trochu zjednodušeně zabývá dopadem vraždy Ximena Naa kulturními revolucionáři a strašlivou nespravedlivostí, symbolizovanou tímto činem.

Mo Jenovo satirické vyobrazení ideologií opojeného šílení kulturních revolucionářů až nepříjemně blízce připomíná dnešní podobným ideologickým opojením šílenství progresivismu, hanobení bělochů i rozbíjení soch. Říkám nepříjemně, jelikož čínská podoba budování pokrokového ráje skončila masovou vraždou přinejmenším půl miliónu lidí – a dost možná až dvaceti milionů obětí. Svalení viny na obětního beránka v osobě „parazitického statkáře/kulaka“ Ximena Naa zde tak funguje jako synekdocha pro mnohem větší zločin.

Mohli by se „bílé rasističtí utlačitelé“ pro americké kulturní revolucionáře stát tím, čím byli pro jejich čínské předchůdce „parazitičtí statkáři“? Ještě před pár let by něco podobného znělo naprosto absurdně. Dnes však tyto paralely se znepokojivou rychlostí nabírají na věrohodnosti.

Jedna zásadní odlišnost však přímé zopakování čínského scénáře takřka s jistotou znemožňuje: „bohatí statkářští tyrané“ tvořili v Číně nepatrnou menšinu obyvatelstva, zatímco američtí běloši dosud zůstávají většinou obyvatelstva země. Kdyby se snad americká kulturní revoluce někdy „rozjela“, stalo by přesně to, k čemu bělochy marně vybízejí etničtí nacionalisté: stále více by se jich postavilo na obranu vlastních etnických zájmů. Nezdá se mi příliš pravděpodobné, že by i ti sebenenávistí nejtěživěji postižení běloši jako náhradu za zločiny svých předků dobrovolně nabídli vlastní hlavu: pokleknout před černochem je jedna věc, zaujmout tutéž pozici před popravčím špalkem věc druhá, dosti odlišná. Z ryze demografických důvodů tak bělošská genocida v USA ani Evropě není nejspíš na pořadu dne.
3]

Vidím však trochu odlišný, méně nepravděpodobný scénář, kdy by skutečně k „bělošské genocidě“ dojít mohlo: radikální překopání globální geopolitické rovnováhy, spojené s prohlubující se ekologickou i hospodářskou krizí. Mistrovské vědeckofantastické dílo Doris Lessingové *Shikasta* načrtává budoucnost hrozící genocidou bělochů, která se v současnosti jeví nesrovnatelně uvěřitelněji, než v době vydání knihy (1979).

Shikasta Doris Lessingové

Ve světě nepříliš vzdálené budoucnosti, kde se román *Shikasta* odehrává, se globální ekonomika zhroutila v důsledku postupující degradace životního prostředí. Dekadentní

Západ, sesazený nedlouho před událostmi románu z vedoucí pozice novým čínským hegemonem, čelí ostrému tlaku Číňany vedeného nezápadního bloku, který bělochům klade za vinu všechny neduhy světa a ozbrojené síly OSN využívá jako zástěrku k okupaci bělošských zemí s cílem vynutit si reparace ve formě obchodních smluv, jejichž podmínky tlačí bělošské země až na pokraj hladomoru. Radikálnější příslušníci bloku pak plédují za „dokončení práce“, čili zmasakrování zbylých bělochů.

Hrdina románu George Sherban, 4] muž vedený svým posláním předejít hrozící genocidě bělochů, však naneštěstí nedokáže zastavit katastrofu ještě větší, jadernou apokalypsu. 5] V genetické výbavě bělochů se však zjevně nachází cosi jedinečně vzácného a hodnotného, co je třeba zachovat pro obnovu světa po katastrofě. (Ne že by to neplatilo také pro nebělochy: Doris Lessingová sice vyrůstala v bělošské Rhodesii, ale rozhodně to nebyla žádná rasistka!)

Román vrcholí působivým popisem „procesu s bílými rasami“ žalobci z řad snědších obyvatel planety, při němž George Sherban vystupuje jako obhájce bělochů. (Zní to trochu jako historka z anarchistické enklávy v Seattlu!). Obžaloba zahajuje těmito slovy: „Na úvod tohoto procesu vznášíme obžalobu. Obžalobu proti bílým rasám tohoto světa, které jej zničily, zkazily, umožnily války, které jej poničily a vydláždily cestu oné válce, které se všichni obáváme, otrávily oceány, vodu, vzduch, ukradly si všechno pro sebe, zplundrovaly zemi od severu na jih a od východu na západ, vždy se k ostatním chovaly nesmírně arogantně, s opovržením a barbarsky, a nade všechno se provinily bezmeznou hloupostí – proto nyní musejí převzít břemeno viny, coby vrazi, zloději a ničitelé, za děsivou situaci, ve které jsme se ocitli.“ (s. 315)

Značně vlažná obrana bělošské rasy z úst George Sherbana by asi na webech jako *Occidental Observer* příliš velkou odezvu nezaznamenala. Sherban totiž fakticky z velké části uznává pravdivost obvinění, relativizuje však jejich tíhu rétorikou „kdo je bez viny, ať první hodí kamenem“: „Mám vám snad připomínat všechny ty případy, kdy národy černé, hnědé, světle hnědé nebo bronzové barvy pleti zacházely se svými vlastními nebo cizími lidmi nespravedlivě a špatně?... Jistě není pro nikoho z nás novinkou kupříkladu to, že obchod s africkými otroky se odehrával povětšinou v režii arabských otrokářů s nepostradatelnou spoluprací ostatních černochů.“

Proces se rychle propadá do nedůstojného chaosu: „... jedna z dívek se vztyčila a začala křičet ‚už mám té nelidskosti člověka vůči člověku až po krk‘. Byla to Němka. Na opačné straně amfiteátru se postavila mladá Polka a přes celé plénum řvala ‚Nepřekvapuje mě, že toho máš dost. Můžeš odejít, pokud se ale nejdřív stejně jako ostatní postavíš čelem vině svých lidí. Mohla bys začít tím, co Němci udělali za 2. světové války‘. ‚Ale ne!‘ Proboha ne!‘ Skončeme to,‘ ozývalo se teď ze všech stran.“ (s. 338)

Proces s bělošskými rasami končí čímsi na způsob nejednotné poroty. Jeho význam, jak se záhy ukáže, nespočívá ani tak ve verdiktu samotném, jako spíše v očistném účinku průběhu procesu. Jeho vnímání světovou veřejností, tedy cosi na způsob symbolického lynče, který se nekonal, vyvolalo dostatečný účinek, aby to zastavilo skutečný hrozící lynč, příznak planetární genocidy bělochů. Hrdina Lessingové Sherban spasil bílou rasu před úplným zničením.

Devětadevadesát procent obyvatel přelidněné planety bude sice brzy vyhlazeno nevyhnutelnou jadernou konfrontací, ale mezi přeživším procentem bude alespoň hrstka bělochů s jejich drahocenným genetickým i duchovním harampádím.

Kdyby někdo spekulativní román o snaze kladného hrdiny zachránit bílou rasu před genocidou napsal dnes, Amazon by jej pravděpodobně vyškrtl ze své nabídky, Facebook by knihu odmítl inzerovat, YouTube kanál vydavatele by byl zrušen a autor by musel čelit pomluvám, vyhazovům a celkové ostrakizaci.

Doris Lessingová měla štěstí, že mohla psát v dobách ovzduší relativní intelektuální svobody přelomu 70. a 80. let minulého století.

Poznámky

1] Kdybych byl paranoidním vyznavačem spikleneckých teorií, označil bych Navarra za klasický příklad oběti programu MK-Ultra. Protože se však nejedná o jednu z mých esejí na téma konspirací, omezím tento postřeh na krátkou poznámku pod čarou.

2] Kdyby například tyto proudy levice našly charismatického autoritářského vůdce, mohl/a/o (ať už by používal libovolná zájmena) by ohrozit ústavní pořádek americké republiky mnohem vážněji než Donald Trump.

3] Jistě, jsem si vědom, že bílí identitární aktivisté označují měnící se demografické poměry ve většinově bělošských zemích – počínaje USA a západní Evropou – za „genocidu bělochů“. To je očividná nepravda hned ze dvou důvodů. Zaprvé lidé evropského původu – na rozdíl od Hereroů, Yahijů nebo původních obyvatel Tasmánie – stále tvoří větší podíl obyvatelstva planety, než tomu bylo ještě před nemnoha staletími a nijak jim nehrozí cokoliv byť jen vzdáleně připomínající vyhnutí... alespoň ne víc než komukoliv jinému. Zadruhé, a to je mnohem důležitější, si za tyto negativní trendy běloši mohou výlučně sami – sami se rozhodli nemít dost dětí ani na nahrazení populace a hlasovali nebo mlčky trpěli vlády s otevřenou imigrační politikou. „Genocidu“ nelze spáchat sám na sobě. Mnoho na tom nemění ani nejpravděpodobnější námitka zastánců bílé identity, že za povolení imigračních zákonů jsou velkým dílem zodpovědní Židé. I pokud je argument pravdivý, Židé jsou právě tak bělochy jako ostatní skupiny evropského původu (a nezdá se, že by se jim demograficky vedlo nějak o mnoho lépe než ostatním bělochům). V konečném hodnocení si 99 % evropských/amerických bělochů-gójů i zbylé jedno procento bělochů-Židů volí mít nevelké rodiny a laxní imigrační zákony. Ať už to nazveme jakkoliv, genocida to není.

4] George Sherban je ve skutečnosti (v románu) reinkarnace – případně tělesná schránka zabydlená duchem – mimozemského kladase jménem Johor, který se spolu s dobročinně naladěnou federací Canopus snaží zachránit, co se z těžké situace na „poraněné planetě“ Shikastě, tj. Zemi zachránit dá. V Lessingové poněkud manichejském schématu usilují Canopus a do jisté míry i jeho spojenec Sirius vždy o dosažení mírumilovného, láskyplného a harmonického soužití, zatímco zlotřilá planeta Shammat, centrum soustavy Puttiora ostatní vykořisťuje, destabilizuje a podvrací ve službě ryzího zla – tak trochu jako naše známé anglo-

sionistické impérium,

5] Kvůli vlivu, jehož na Zemi dosáhl Shammat, je v této fázi knihy jaderná apokalypsa v podstatě nevyhnutelná.

Úvaha Kevina Barretta *Cultural Revolution, White Genocide* vyšla na stránkách Unz Review 13. července 2020.